

TESTIMONY ID: 274

AGE: 55

AGE RANGE: 51-55

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Poltava region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-10

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

War...War. A terrible word. How is this possible, and most importantly - why? The XXI century is the time of new technologies and modern gadgets from which we hear:

- Attention! Air alarm! Everyone in shelter!

At first it was very scary and creepy...then I got used to it, but I remember the effect of two, three, or better four walls. Will it save? I equate every noise, every sound with the whistling of cruise missiles, they flew over my city three times. And as it is not absurd, although I know that it is impossible to do this, I go to the window and look to see if there is black smoke and roar from the explosions. Because after seeing it at least once, the memory will record the fear for a long time. The feeling of a small helpless insect does not let go, squeezes the heart. I can't look my pregnant daughter in the eyes, because I don't know the answer to how to protect a small, yet unborn child from this horror: run away abroad or stay in my hometown? It oppresses and depresses. There is a desire to curl up in a corner, cover yourself with a blanket, not touch anyone, not see anyone. No, that's not good. You need to overcome stress. I get dressed, go to the store, do household chores. I want to wash the windows, but my hands do not rise, nothing, I will do it later.

I go to work with pleasure. Because you feel better among people. You just don't have to look into the eyes, because you will see sadness, anxiety, horror and a little hope, hope for better news, which is still scarce. On weekends, I sit on an electric train and go to the village to plant a vegetable garden. And there: cherry blossoms, wild grass, glistening green dew drops. Neighbour's geese are chirping, and many cows can be seen in the pasture. So beautiful, as if there is no war, but the siren sounds and everything falls into place. At night, I wake up from a

terrible roar. The sky and the earth tremble. It's getting scary. I look out the window and realize that it's just crazy lightning. No way, I can't understand what is happening to this world. I want to shout:

Hey! Russian women, where are you? What's going on with you? Has the power of money captured you so much that you are ready to trade the lives of your children for it? Why are you silent? Why don't you stop this aggression, allow killing, raping, robbing, humiliating. You've forgotten the Laws of God.

Siren sounds again. Every time I remember the effect of two, three, or better, four walls, I look at children's things and pray to God that when my grandson is born, this senseless horror called war will end.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 274

ВІК: 55

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 51-55

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неodrужений/а

ОБЛАСТЬ: Полтавська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-10

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Війна...Війна. Страшне слово. Як це можливо, а головне - навіщо? ХХІ століття - час нових технологій і сучасних гаджетів, з яких чуємо:

— Увага! Повітряна тривога! Всі в укриття!

Спочатку було дуже страшно і моторошно...потім звикла, але пам'ятаю про ефект двох, трьох, а краще чотирьох стін. А чи врятує? Кожен шум, кожен звук порівнюю зі свистом крилатих ракет, по моему місту вони прилітали тричі. І як це не безглуздо, хоч і знаю, що так робити не можна, підхожу до вікна і дивлюся, чи не видно де чорного диму і зарева від вибухів. Бо побачивши це хоч раз, пам'ять зафіксує страхіття на довгий час. Відчуття маленької безпорадної комашки не відпускає, стискає серце. Я не можу дивитися в очі вагітній дочці, бо не знаю відповіді, як захистити від цього жахіття маленьке, ще ненароджене дитятко: тікати за кордон, чи залишитися у рідному місті? Це давить і пригнічує. Є бажання забитися у куток, накритися ковдрою, нікого не сути, нікого не бачити. Ні, так не годиться. Треба подолати стрес. Одягаюсь, йду до крамниці, займаюсь

хатніми справами. Хочу помити вікна, та руки не підіймаються, нічого, зроблю пізніше.

З задоволенням виходжу на роботу. Бо, між людьми краще себе почуваєш. Тільки в очі потрібно не дивитися, бо побачиш там смуток, тривогу, жах і трішки надії, надії на кращі новини, яких поки обмаль. У вихідні дні сідаю в електропотяг та їду у село саджати городину. А там: цвітуть вишні, буяє трава, блищать у зелені краплинки роси. Гелготять сусідські гуси, тай чимало корів видно на пасовищі. Так гарно, наче і війни немає, та звучить сирена і все стає місце. Вночі прокидаюсь від страшного гуркоту. Дереттять і небо і земля. Стає лячно. Дивлюсь у вікно і розумію, що це лише скаженіє блискавка.

Ніяк, не можу збагнути, що коїться з цим світом. Хочеться закричати: -А-у! Російські жінки, де ви? Що у вас коїться? Невже влада грошей захопила вас так, що готові на них проміняти життя своїх дітей? Чому мовчите? Чому не зупиняєте цю агресію, дозволяєте вбивати, гвалтувати, грабувати, принижувати. Забули Закони Божі.

Знову звуки сирени. В котрий раз згадую про ефект двох, трьох, а краще чотирьох стін, переглядаю дитячі речі і молю Бога, щоб коли з'явиться на світ мій онук, скінчилось це безглузде жажіття під назвою війна.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.